

Com influeix la religió en la donació d'òrgans?

Dv, 25/01/2019 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) El món sanitari i el món religiós. A priori podria semblar que són dos móns que no tenen res a veure o si més no dos móns allunyats, però el projecte '[La donació d'òrgans, una mirada cultural i religiosa](#)', ha evidenciat com aquesta interlocució és positiva i molt necessària.

La llei espanyola de donació és de consentiment presumpte, és a dir, tothom és donant si en vida no ha expressat el contrari. En condicions reals, però, no es realitza l'extracció dels òrgans sense el consentiment expressat per la família del difunt, i cultura i religió s'utilitzen, en alguns casos, com a motiu de no acceptació de la donació per part de les famílies dels possibles donants.

El cicle, un dels projectes seleccionats en la darrera convocatòria impulsada per "[la Caixa](#)", ha comptat amb la feina i col·laboració de la [Direcció General d'Afers Religiosos](#) de la Generalitat de Catalunya, i ha presentat les seves conclusions aquest dimecres al Palau Macaya de Barcelona.

"Fins ara no es coneixien els posicionaments de les confessions religioses sobre el tema de la donació d'òrgans", ha afirmat **Marcel·lí Joan**, Director General d'Afers Religiosos, la nostra societat és plural, ha recordat, i "cal preservar la llibertat religiosa en tots els aspectes de la vida".

Jorge Twose, de l'[Organització Catalana de Transplantament](#), ha explicat el funcionament del projecte. El cicle ha comptat amb cinc tallers que corresponien a diferents tradicions religioses, com un taller dedicat al catolicisme, un altre a altres confessions cristianes, a l'islam, al judaisme, o el darrer, dedicat a les religions orientals. "Necessitem de la confiança de la gent per seguir creixent en donacions", ha relatat, ja que "l'únic tractament mèdic que necessita de la solidaritat de les famílies és el transplantament".

David Paredes, Coordinador de Transplantaments de l'Hospital Clínic de

Barcelona, ha desgranat la importància del projecte dut a terme. "Les religions són part de la vida", ha expressat, "cal crear confiança i aquesta es dona quan coneixem a la família donant". "Si entenc la seva religió", ha recordat, "entenc les seves decisions". Conèixer la família, per a ell, "és el camí, la clau".

Paredes afirma que actualment en el món sanitari es viu un model de reciprocitat entre metge i pacient. Ja s'ha superat el model paternalista i també el model de pacient exigent, "m'has de curar perquè per això pago". Paredes remarca com en la donació i el transplantament totes les religions coincideixen en la bona acció que representa.

Joan Hernández, Director del Grup de Treball Estable de les Religions (GTER), ha explicat breument alguns conceptes complexos associats a les confessions religioses. En aquests seminaris, expliquen, quasi tots els membres de diferents religions manifestaven conèixer algú trasplantat. Hernández, recorda, però, que cal recordar que inclús dins de cada religió existeixen matisos, tot i que hi ha també coses comunes en totes les confessions.

Davant la donació d'òrgans, ha enunciat Hernández, hi ha tres postures possibles. "Ser un donant convençut, no voler ser-ho, o no saber o no haver-se plantejat aquesta qüestió. "Aquests seminaris que s'han fet anaven destinats precisament a aquest últim col·lectiu".

Els aspectes comuns a totes les religions són "que la vida és sagrada, que salvar una vida és el millor que un pot fer, que donar un òrgan és l'acte més noble i espiritual que hom pot fer, i que ha de ser, però, un acte generós i autèntic, ha de brollar del cor, sense esperar cap recompensa". Per a les religions la donació "és l'acte de concretar l'amor envers els altres i un acte de justícia", un acte d'amor. Les comunitats religioses participen sovint dels moments vitals personals.

Ahora, Hernández també ha explicat algunes pors i neguits derivats de les dinàmiques religioses. Hi ha moltes religions que distingeixen la donació en vida o un cop mort. La donació en vida es considera una postura més fàcil ja que després de mort "la cosa és més complexa".

El mateix concepte de mort és diferent a cada tradició religiosa. Hernández ha posat com a exemple aquelles tradicions que creuen en la resurrecció o reencarnació. "Com afecta a la meua reencarnació o al meu trànsit?", es pregunten moltes d'elles.

També cal tenir en compte que hi ha religions que contempen diferent quan un mor. "Algunes distingeixen entre mort cerebral i mort cardíaca", i sovint la mort "es considera un procés, no un fet, i no es dona de cop i volta".

Així, algú podria preguntar-se "les religions accepten la donació d'òrgans?". Hernández conclou afirmant que "totes les religions entenen la donació com un acte d'amor, coincideixen en que la vida és sagrada i que cal una dignitat també per al cos". Això sí, on tots coincideixen, sigui el món religiós o sanitari és que sovint les religions "són presents i acompanyen en moments vitals de la vida, com en el cas de la mort", i que això mereix un coneixement específic.

Amb aquesta voluntat s'editaran uns tríptics amb l'A, B, C, de la donació d'òrgans segons cada tradició religiosa, i existeix la voluntat d'arribar a generar un guia específica per als professionals sanitaris que ajudi a comprendre més les possibles

complexitats sobre el tema.